

Lige på den flade

Beretning fra en 1.000 km *brevet* 16-19. juni 2006

Frit efter hukommelsen, som godt kan have spillet mig et puds

Tekst og foto af Jan Buschardt

Optakt

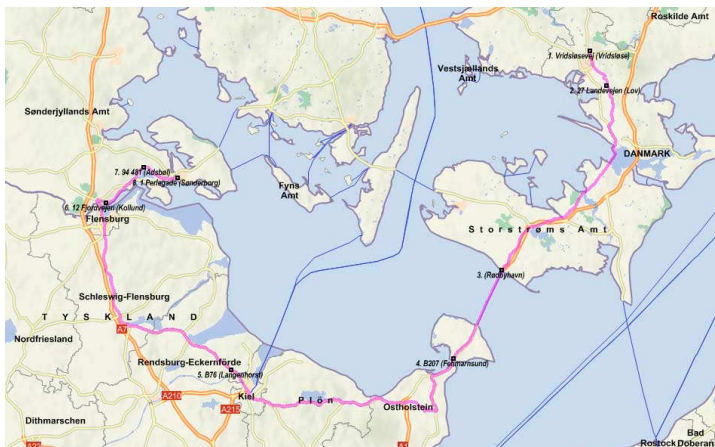
Årets brevetserie skulle for mit vedkommende kulminere med en 1.000 km over tre dage fra Næstved gennem Nordtyskland og hjem over Fyn. I dagene op til turen lovede vejrudsigten fint vejr med masser af sol og varme. Sikken en forandring fra årets øvrige breveter, som havde været præget af vand og kulde.

Det var forholdsvis sent, at vi fik at vide, at vi skulle til Tyskland og da jeg havde travlt med andre gøremål, blev forberedelserne ikke helt, hvad de burde have været. Fx fik jeg ikke indkøbt et kort over det nordlige Tyskland, men jeg satte min lid til, at min GPS kunne guide mig igennem de ukendte veje. Den endelige rutebeskrivelse var først klar tirsdag, inden vi skulle køre, så der gik et par hektiske nætter med at få ruten lagt ind i GPS'en, og der var ikke megen tid til at kontrollere ruten, så jeg håbede bare det bedste – og det gik i det store og hele ganske fint.

Torsdag eftermiddag fik jeg pakket det, jeg skulle have med. Jeg har efterhånden rutinen, så det gik hurtigt, men da jeg var færdig, vejede cyklen 1-2 kg. mindre end den plejer, så jeg var lidt nervøs for, at jeg havde glempt noget. Men jeg manglede ikke noget på turen, så den mindre vægt er nok forskellen mellem om man har 'vinter-' eller sommertøj med i tasken. Jeg kører på liggecykel – en Velokraft carbon-sag med aero-bagboks – så jeg har masser af plads til alskens uundværlige ting og sager.

Cyklen havde drillet mig lidt i løbet af foråret: Et dårligt gearskifte, mærkelige lyde og på det sidste et kæderør (sådan en slags kædeskærm, som leder kæden den rigtige vej tilbage til kranken), som kæden havde gnavet sig halvvejs igennem, og som truede med at gå i stykker undervejs. Men mest alvorligt var det, at jeg havde opdaget, at jeg sidder meget skævt på min cykel – jo mere træt, jeg er, jo mere skævt sidder jeg. Jeg troede først, at det var cyklen, der var skæv, så troede jeg, at det var mig, der var skæv – altså min ryg – men til sidst fik jeg konstateret, at det er mine ben, der ikke er lige lange. Det bevirker, at jeg må sidde lidt skævt for at kompensere – og åbenbart falder jeg mere og mere sammen, jo mere træt jeg bliver. Det lyder måske ikke så slemt, at man sidder lidt skævt på cyklen, men det gør cyklen meget sidevindsfølsom for vindstød, der kommer fra højre. Så det er ikke så trafiksikkert, at køre rundt på den måde. Jeg prøvede desperat at finde en løsning: Indlægssåler i skoen, klodser under klamperne, nye pedaler – men det lykkedes mig ikke at finde en brugbar måde at kompensere på, så jeg måtte afsted med ben af forskellig længde.

Fredag

Starten gik fra Per og Bettys hus i Næstved kl. 6.00 fredag morgen. Jeg har tidligere selv kørt i bil til brevet'erne og hjem igen bagefter, men det er ikke særligt betryggende at sende mig ud på landevejene efter 3 dages cykling, så jeg havde fået Joan til at køre mig til start – og til at hente mig igen.

Vi var 13 randonneurer til start – alle i højt humør sådan som det plejer at være før starten på en brevet. Det var først da jeg steg ud af bilen i Næstved, at det gik op for mig, at vejret nok ikke havde set vejrudsigten de seneste dage, for der var gråt og overskyet på den der 'det begynder nok snart at regne' måde. Så jeg måtte hive de løse ben og ærmer ud af tasken og tage dem på fra start. Jeg følte mig lidt snydt!

Kl. 6.00 satte vi kursen mod Rødby. Som sædvanligt startede vi ud i samlet flok, der fulgtes de første km., men allerede efter en halv times tid satte 'de hurtige' farten op og kørte fra os andre. Vi var nu en flok på 8, men Carsten ville prøve kræfterne af og kørte fra os. Vi mødte ham igen på færgen og fulgtes derefter ad resten af turen.

I Maribo tog vi bestik af tiden og konkluderede, at vi ville kunne nå færgen kl. 9:45, hvis vi holdt en passende god fart. Og ganske rigtigt: Vi var i Rødby Færgehavn kl. 9:24 – god tid. Troede vi. Per tilbød at købe billetter til os alle og smuttede hen til billetlugen - foran alle bilerne, lidt fordel skal man jo have af at være på cykel – og så ventede vi tålmodigt. Og utålmodigt. Og lidt længere. Og så kom Per. Og fortsatte forbi os ind i en kontorbygning! Nu var vi ved at blive lidt nervøse for at vi ikke kunne nå færgen – det ville være surt, hvis vi skulle vente yderligere 30 minutter, når vi nu var kommet i

så god tid. Men så kom Per endelig – og gik tilbage til billetlugen! Nu var det tæt på at der var lynch-stemning blandt randonneur'erne – en tilfældigt forbigående kaptajn ville have været i overhængende livsfare! Men så kom Per endelig med billetter til os alle og vi kunne cykle ombord sammen med biler, lastbiler og tog. Billetdamen havde åbenbart haft problemer med at tage imod Pers dankort og havde været nødt til at annullere de 7 billetter en efter en!

På færgen havde vi tid til at få lidt at spise og drikke, se på kort – Birgit havde taget et med – og hvile lidt ud inden den videre færd.

I Puttgarden kørte vi af færgen efter lastbiler og personvogne og op mod paskontrollen. Vi havde fået besked på at medbringe pas, fordi der var indført midlertidig paskontrol i forbindelse med VM i fodbold. Vi slap dog for at finde passene frem, da der ikke var så meget som en eneste embedsmand i funktion.

Nu skulle vi bare lige ud ad landevejen 22 km inden vi skulle mod venstre. Men få meter efter den ikke-eksisterende paskontrol var der et skilt, der forkyndte at cykler skulle køre til højre ind mod byen Puttgarden. Det var første af en lang række omveje specielt designet for cykler. Ideen er god nok: Cyklerne kommer ind at køre på de små veje uden megen trafik eller ad cykelstier, der ligger adskilt fra vejene. Men i praksis er cykelstierne smalle og dårlige, i byerne deler man fortorvet med fodgængere, barnevogne og modkørende cykler! Og uden for byerne er man nødt til at stoppe eller sætte farten voldsomt ned når man møder krydsende veje. Absolut ikke attraktivt!

Vi krydsede lidt rundt- jeg havde mistet orienteringen og fulgte med som det tynde øl i håbet om at de andre vidste, hvor vi var. Vi kom tilbage på hovedvejen lige før Fehmarn-broen. Broen var lidt af en prøvelse. Der var vejarbejde, så cykelstien var spærret så man skulle løfte cyklen ind over et autoværn for at komme videre. Så blev den dobbeltrettede cykelsti indsnævret til ca. 50 cm. Et galvaniseret rækværk på den ene side og en orange plastadskillelse til den anden. Under de forudsætninger bryder jeg mig ikke om at køre hurtigt – mit hoved er lidt for tæt på de to rækværk – og min balance er ikke helt stabil, når jeg kører langsomt. Jeg kunne allerede her mærke effekten af at jeg sidder lidt skævt på cyklen – det gjorde det ikke lettere at styre lige gennem den smalle 'gyde'. Midt på strækningen stod en skoleklasse og betragtede cyklisterne – så var det bare med at

strenge sig an og holde kursen så ikke klassen skulle få sig en uforglemmelig oplevelse med en liggecyklist, der kørte ind i et stål-stakit. Det gik, men min tid på denne del-etape var væsentlig dårligere end resten af gruppens. Men de ventede dog pænt på mig på den anden side af broen. Undervejs på broen fik vi det første indtryk af tysk cykelkultur: En dame på en turcykel med ballondæk og cykeltasker overalt, hvor der kunne placeres en taske. Og det var ikke små tasker! Hvordan hun kom igennem den smalle passage, kan jeg slet ikke forestille mig.

Vi ankom til Neukirchen efter 120 km. og fandt en lille købmandsbutik at stemple og proviantere i. Der var mange cykelturister i byen – alle med store oppakninger på robuste cykler. Det var først i løbet af de næste dage, at jeg forstod værdien af b r e d e dæk på de tyske cykelstier.

Efter yderligere små 100 km. ankom vi kl. 16:45 til den første af to kanal-færger. Jeg var på forhånd i tvivl, om der overhovedet var en færge, eller om det var en bro, vi skulle over. Den ruteplan, min GPS havde lavet, skrev at vi skulle 'køre ad L46', 'kør ombord L46' og 'kør ad L46'. Jeg er aldrig før kørt ombord på en landevej – men en gang skal jo være den første. Det viste sig at være en lille kabeltrukket færge, der sejlede i konstant pendulfart mellem de to bredder af Nord-Ostsee-Kanal. Færgen kom hurtigt og krydsede kanalen på et minut eller to. Og så var det oven i købet gratis!

Videre til kontrol i Eckernförde, hvor vi var kl. lidt i 18 efter 240 km. Lidt at spise og drikke. Jeg spiste en af mine medbragte rugbrøds-madder – det har jeg det bedst med – og fik en kop kaffe og et lille kig på VM.

Ud ad Eckernförde var lidt kringlet. Men ud kom vi da. Efter ca. 10 km ankom vi til turens anden kanalfærge ved Missunde. Samme princip, lidt større færge – og denne gang kostede det 1 € pr. mand!

Vejret havde været koldt og gråt men vindstille og uden regn. Men efter Missunde begyndte det at regne. Regnen stod ned på den rigtige randonneur-måde så man blev gennemblødt. Regnen varede 1 times tid og stoppede kort inden vi nåede Flensborg.

I Flensborg kørte vi ned omkring havnen, der virker som et populært område. Igen skulle vi kringles os omkring på cyklerne og på vej ud af havneområdet kom jeg til at køre mellem to togs Skinner. Jeg må have været trætt, for jeg besluttede mig til at komme over på den anden side af sporet ved at lave en hurtig manøvre vinkelret på skinnerne. Det kan man naturligvis ikke, mit forhjul blev fanget af skinnen, og inden jeg vidste, hvad der skete, lå jeg og rodede under min cykel. Jeg fik en afskrabning på overlåret og albuen, men ikke noget alvorligt. Min sko sad fast i pedalen, så min fod

var vredet helt rundt, og i de næste par timer var jeg bekymret for, om jeg havde forstuvet den, for det gjorde ret ondt. Men næste morgen var det gået over, så det var heldigvis ikke noget alvorligt.

Jeg blev lidt 'chokeret' over sådan at blive smidt af cyklen, og det sad i mig på resten af turen – især når jeg skulle over jernbanespor, havde jeg sved på panden. Hudafskrabningerne kunne jeg mærke, men så længe jeg huskede ikke at tørre hænderne af i bukserne, var det ikke så slemt!

Gert, der var bagerst sammen med mig, hjalp mig på fode igen og sammen fik vi forklaret en tililende tysker, at jeg ikke havde behov for en ambulance. Venligt af tyskeren at tilbyde sin hjælp – jeg er ikke sikker på at min afvisning helt modsvarede hans venlighed.

Gert og jeg fandt op til de andre, der ventede længere fremme og sammen fandt vi ud af Flensborg og op til grænsen i Kruså, hvor der også var en slående mangel på grænsevagter. Så heller ikke her fik vi brugt vores medbragte pas.

Efter mit lille styrt begyndte min cykel at sige mærkelige lyde, og det fortsatte resten af turen uden at jeg kunne finde ud af, hvor de kom fra. Til at starte med frygtede jeg, at der snart ville falde et eller andet vitalt af cyklen, men som tiden gik vænnede jeg mig til lydene og passede bare på ikke at træde for hårdt op ad bakke, hvor lydene var værst.

Op forbi Dybbøl i mørkningen – vi kunne ikke se så meget, så udsigten måtte jeg vente med at nyde til næste morgen. Ned mod Sønderborg er cykelstien mørk og tager nogle skarpe, umarkerede sving rundt om træer – så det var en 'spændende' tur ned, hvor jeg ikke turde køre så stærkt som andre.

Vi ankom til Sønderborg Vandrehjem kl 23.00 efter 330 km. Vandrehjemmet har en fin, aflåst cykelparkering, hvor vores cykler kunne stå sikkert. Værelserne var også fine med bad og toilet, og efter bad og omklædning kunne vi indtage et lukullisk måltid spagetti med kødsovs som Betty og Lone (Hans Jørgens kone) havde tilberedt.

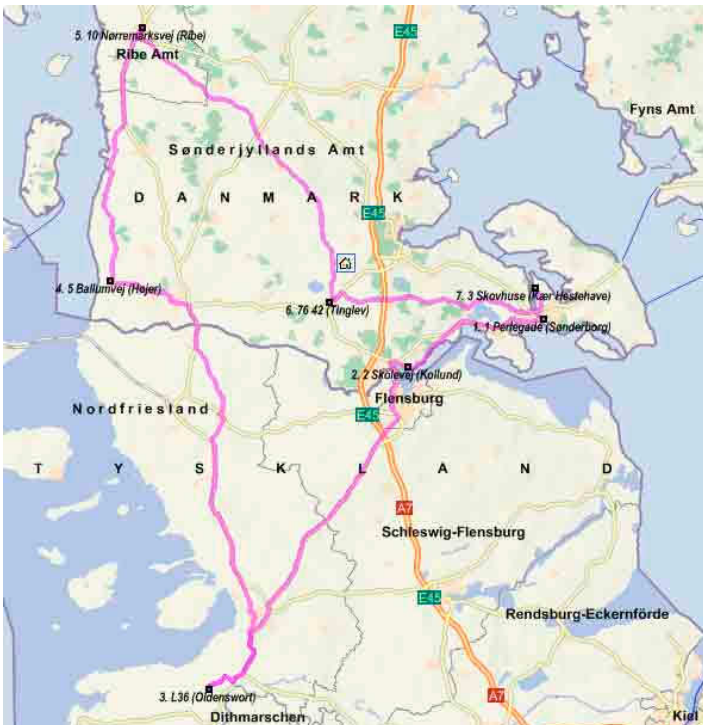

'De hurtige' var ved at spise, da vi andre ankom. De var ikke kommet så meget tidligere ind end os, fordi de havde taget en omvej på 40 km!

Det tog mig ikke lang tid at falde i søvn den aften!

Lørdag

Der var 107 km til den næste kontrol, hvor vi skulle være senest kl. 11:12, så vi var enige om at vi skulle køre fra Vandrehjemmet kl. 6:30 – så burde vi kunne nå det. Kl. var 6:35, da vi trillede ud, og det var i grunden ikke så galt.

Bakkerne ud af Sønderborg var stejlere end da vi kørte ind, og det var sejt at komme op af de første par stykker, indtil benene var varmet op. Birgit S. havde som sædvanligt også svært ved at komme op ad bakkerne til at starte med, så vi lå og hængte lidt efter de andre. Det var stadig gråvejr og køligt, men vindstille, hvilket var skønt. Ruten gik samme vej tilbage, som vi var kommet om aftenen, til Kruså og videre til Frøslev, hvor vi passerede grænsen. Heller ikke denne gang fik vi brug for vores medbragte pas.

Vi kørte igen ad snoede cykelstier, der det ene øjeblik kørte i den ene side af vejen og i næste sendte os over på den anden side af vejen. Til gengæld var det ret enkelt at finde vej. Lige til vi efter ca. 50 km. kom til Husum. Her delte cykelstien sig uden at det var skiltet, om vi skulle køre den ene eller den anden vej. Vi valgte – på min anbefaling, efter jeg havde konsulteret min GPS – at tage stien til venstre. Det var dumt. Dels betød det en lille omvej ad små, kringledede stier, dels vidste vi ikke hvilken vej, vi skulle, da vi kom ind til Husum. Ruten beskrev at vi skulle køre ad B5, men det var en motortrafikvej, som vi absolut ikke måtte køre på. Min GPS ville også den vej, så den var ikke til megen hjælp, og vi brugte en del tid på at finde den rigtige, snoede vej ud af byen.

Vi var nu nede i Ditmarsken, hvor der er fladt og vidt udsyn! Så jeg var taknemmelig for, at det stadig var helt vindstille. Ind i mellem kiggede solen frem, men solcremen, der var smurt på, var spildt uden grund.

Vi nåede til Oldenswort stort set til lukketid pga. af vores omveje og tvivl om den rette vej. Vi stemplede i den lokale købmandsforretning, hvor vi også kunne proviantere. 'De hurtige' var ved at pakke sammen og gøre klar til at køre, da vi ankom. De var kørt til højre i Husum og havde

kørt den direkte vej. Men de var vel også trætte af at køre omveje efter fredagens udflugt.

I byen så jeg for anden gang på turen en stor flok (heste-) ryttere, der holdt ringridningsstævne. Det må være stort på de kanter, for der var sort af mennesker. Rytterne syntes vist at sådan en flok cyklister var mindst lige så eksotiske, som jeg synes, at en flok ringriddere er.

Tilbage til Husum, hvor vi stoppede på hovedgaden og fik lidt at spise. Den lokale pølsevogn bød bl.a. på bratwurst med brød. Jeg plejer ikke at spise pølser når jeg cykler, men jeg trængte til noget varmt, så jeg fik en bratwurst med brød. Som sædvanligt var de tyske pølser i særklasse bedre end de danske. Jeg tror de kommer rigtigt kød i de tyske pølser.

Lidt over kl. 13 satte vi os på cyklerne og snoede os ud af Husum med nogle få omveje men fandt hurtigt den lige vej mod Sød.

Lige uden for Risum-Lindholm – lige før kl. 15 – skulle vi igen væk fra vejen, under en viadukt og op på en cykelsti på den anden side af vejen. Birgit og Birgit kørte forrest og overså skiltet, der viste til højre. Da vi andre kørte ned til højre ser Birgit S. det og sætter farten ned. Birgit H. kører op i Birgit S.' baghjul og vælter. Jeg ser ikke, hvad der sker, men nede fra stien under vejen kan jeg se og høre, at der er noget galt, og sammen med de andre klatrer jeg op ad de stejle skrænter. Birgit H. har slået sig og fået et par hudafskrabninger og sidder på kantstenen og sunder sig. Hun ser lidt groggy ud, men bliver hurtigt frisk igen. Der er flere tyske biler, der stopper og folk tilbyder at ringe efter en ambulance, men efter lidt usikkerhed bliver vi klar over, at det ikke er nødvendigt, så vi takker nej til hjælpen på vores bedste skole-tysk. Birgit havde en banan i baglommen som nu er trykket ud af 'tuben' – det griner vi meget af. Birgit kommer på cyklen igen og vi kan igen sætte kursen mod Nord. Alt i alt var det ikke et stop på mere end 6-7

minutter, men det følte som meget længere – især lige da der var tvivl, om Birgit var kommet noget alvorligt til.

Vi passerede grænsen ved Sæd kl. 15:40 – igen uden at vise pas, så det kunne vi godt have efterladt derhjemme. Derefter gennem Tønder til Højer, hvor vi kunne stemple i den lokale grill kl. 16:35 efter i alt 532 km.

Solen var nu kommet frem, selv om der stadig var meget mørke skyer på himlen. Det var flot med lyset mod den mørke himmel og det vide udsyn over marsken, så jeg tog et par billeder. De fleste billeder, jeg tager, viser gruppen bagfra – det er nemlig der, jeg befinder mig – men jeg ville gerne have et billede forfra. Så jeg satte fart i cyklen og kørte med fuld fart et godt stykke frem foran gruppen. Vejen var heldigvis flad, bred og lige, så det var ikke svært at overskue trafikken eller at finde et egnet sted at stoppe og tage et superbillede.

Jeg ved af erfaring, at man skal langt foran gruppen, hvis man skal have tid til at stoppe cyklen, stille op og gøre kameraet klar, så man kan få et godt billede. Så jeg gav cyklen gas, cyklede til syren stod op over hofterne og trak så over i den modsatte side til en perfekt plads, hvor jeg kunne stoppe cyklen. Jeg rejste mig op i en fart, havde kameraet klar, overskuede lynhurtigt, at det var det

perfekte sted, at tage et billede: Rytterne ville have solen ind fra min side, himlen ville stå stålgrå bag dem over en uendelig, mørkegrøn marsk. Perfekt! I samme øjeblik jeg i øjenkrogen så gruppen komme kørende, så jeg også en stor turistbus, der nærmede sig. Og jeg kunne se, at den ville være lige ud for mig samtidig med rytterne. Øv! Jeg tog et billede af bus og cykler i en dårlig vinkel fordi jeg vidste, at det ikke ville blive bedre. Jeg kunne så se på bussen, der skjulte cyklerne da de passerede. Jeg synes, jeg hørte nogen le højt, men det kan vist ikke passe...

Vi ankom til Ribe kl. 19 efter 580 km. Vi stemplede og spiste i en grillbiks bag domkirken. Jeg fik 2 (!) hakkebøffer med pommes frites. Det er de bedste hakkebøffer, jeg har fået på en grillbar – så stedet kan varmt anbefales.

40 minutter senere satte vi kursen mod syd. Vejen var fin og bred uden ret meget trafik og vi kørte med god fart mod Tinglev. Jeg synes som regel, at det er lettere at køre ned mod syd end op mod nord, men nu skyldtes det lette tråd måske, at solen var kommet frem og maverne var fyldte.

Jeg husker det som var det én lang tur ned ad bakke – men det er nok min hukommelse, der svigter mig.

Vi kunne stemple i Tinglev ved 22:30-tiden efter 641 km.

De sidste km. mod Sønderborg foregik i mørke. De sidste 4 km mod Gråsten var en lang bakke, hvor man ville kunne få god fart på i dagslys, men i mørket går det altid langsommere. Og jeg var efterhånden så træt, at jeg sad meget skævt på cyklen. Det gør det endnu sværere at holde kursen, så jeg var bange for bare at give den gas ned ad bakken.

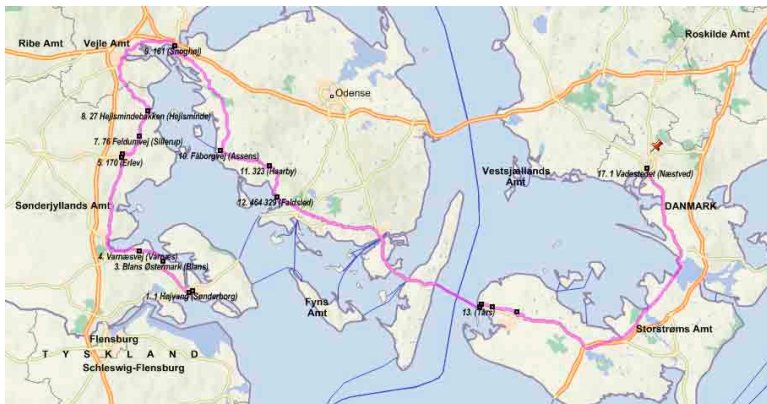
Ind mod Sønderborg kørte jeg bagerst sammen med de 3 piger forbi Dybbøl og ned ad den mørke, svingende cykelsti. Pludselig så jeg, at Birgit H. 'glemte' at dreje og kørte lige ud, hvor hun skulle have slået et sving. Heldigvis fik hun stoppet og bragt cyklen tilbage på cykelstien, uden at der skete noget.

Vi var tilbage på vandrehjemmet kl. 0:30 efter i alt 681 km. Bad, mad og så i seng. Jeg faldt endnu hurtigere i søvn end aftenen før.

Søndag

Afgang kl. 7:10 efter vi havde fået morgenmad og havde bragt vores bagage ud til Bettys bil. Solen var nu kommet frem og luften var lun. Til gengæld var det blæst op og vi kørte i modvind det meste af dagen.

Nordpå langs kysten. Nøjj, hvor var der flot. Grønne bakker, blå vand, høj sol. Der var mange bakker - de fleste opad, men en også en del nedad. De sidste var de sjoveste.

Et sted på den videre vej så jeg lidt fremme en mand, der sad og lugede i vejkanterne. Jeg tænkte, at nu måtte jeg hellere strejke mig lidt an for ikke at se alt for udkørt ud, når jeg cyklede forbi. Men da jeg så kom op til manden, så rejste han sig op med sin cykel – og så kunne jeg se, at det var Carsten. Han var kommet kørende bag Birgit S., som havde rejst sig for at trampe op ad bakken. Carstens forhjul havde så ramt Birgits baghjul og det havde sendt Carsten i jorden. Carsten kom hurtigt på cyklen igen, og vi kørte videre.

Kontrol i Hjelmsminde, 757 km., kl. 10:30. Lidt at spise og så afsted igen. Pigerne tilbød at tage et billede af mig med mit kamera. Det syntes jeg var et fint tilbud – jeg har ikke så mange billeder af mig selv på cykel – men jeg må have været træt, for jeg fik aldrig givet kameraet til dem....

Kontrol i Assens, 830 km., kl. 14:20. Vi stemplede og spiste på et pizzeria. Godt med lidt mad i maven.

I Vester Åby stoppede vi for at få vand og lidt at spise i den lokale brugs. Mens jeg var inde at proviantere blev Birgit og Per enige om at vi lige kunne nå færgen, kl. 19:15, hvis vi kørte med det samme.

Vi satte fart i cyklerne og ville have nået færgen, hvis cykelstierne ikke havde været så kringlede. Det var næsten som i Tyskland! Vi nåede havnen i Spodsbjerg, 914 km., kl. 19:23 og da var færgen over alle bølger. Det gav os tid til at hvile ud på havnen og nyde dagens sidste sol, inden vi kørte om bord.

Vi spiste ombord – nok det dårligste måltid på turen. Det gav mindelser om sejlturen over Store Bælt i gamle dage: Udkogte kartofler og tyk sovs....

Vi satte kursen mod Næstved ad stille landeveje og gode cykelstier. Jeg var træt og hældede længere og længere mod venstre, så jeg havde svært ved at styre og fik ondt i skulderen af at spænde for at holde cyklen på ret kurs. Og ondt i nakken og i hovedet.

Hanne punkterede i mørket – jeg tror, det kun var den tredje punktering på hele turen. Bemærkelsesværdigt!

Storstrømsbroen var en prøvelse for mig. Selv om cykelstien ikke er smal, så er den heller ikke bred, og jeg havde svært ved at styre. Så jeg kørte langsomt, og da jeg var kommet over broen var de andre over alle bjerge. Det var mørkt - nu skulle min Sigma Mirage lygte gøre nytte. 5 Watt, 1,5 kg. batteri som jeg havde slæbt med hele vejen rundt for at have lys nok, når jeg ikke længere kunne se i mørket. Jeg trykkede på knappen – og der skete ikke noget! Jeg bandede højt – og der skete stadig ikke noget. Så måtte jeg køre videre ved lyset fra min Cateye lygte. Det gik fint, så længe cykelstien gik lige ud, men når jeg kom til krydsende veje, måtte jeg sætte farten ned, fordi jeg ikke kunne se, hvor cykelstien fortsatte på den anden side af tværvejen. Så den fart, jeg kunne have fået på vej ned fra broen, var ikke, hvad den kunne have været. Jeg kom op til de andre efter nogle km. og gjorde hvad jeg kunne for at følge med. Når først vi kørte i gruppe sammen, var det ikke så svært, for så kunne jeg bare køre efter de andres lys, men når jeg blev hægtet lidt af i et sving eller en overskæring, så havde jeg svært ved at nå op til gruppen igen.

I forhold til samme stykke på sidste års 1000 km. brevet, syntes jeg ikke, at det var så svært at følge med, men min arm og min skulder gjorde turen til lidt af en pinsel for mig.

Vi var i mål i Næstved kl. 02:25 efter 1.027 km. Joan var kommet for at hente mig og jeg var så træt og havde så ondt i arme og skulder, at jeg bare pakkede cyklen i bilen og kørte i stedet for at blive og snakke lidt.

Jeg fik en lur på en times tid i bilen, og et par timer til i sengen inden jeg skulle op og i skole kl. 9:00 for at se min datter, Josefine, blive student. Hjem igen og få et par timer søvn til inden jeg skulle op til møde på arbejde kl. 12:30. Den aften faldt jeg om muligt i søvn endnu hurtigere end de to forgående aftener!

Efterskrift

Det var en fin tur med godt vejr det meste af tiden. Især var det skønt med vindstille vejr de to dage i marsk-landet. Men Tyskland bliver nok aldrig mit foretrukne cykel-land. Cykelstierne er for kringlede og for dårlige til, at det er en rigtig fornøjelse.

I alt fik jeg kørt 1.036 km på 68½ time. Heraf cyklede jeg de 44 timer og 18 minutter, hvilket giver en gennemsnitsfart i bevægelse på 23,4 km/t.

